

Ungdoms Uskyld havde kysset . . . kort sagt, et Væsen, som De ved Vanens eller gamle Minders Magt følte Dem knyttet til, . . . sæt nu, De vidste, at denne Kvinde koldblodig bedrog Dem bag Deres Ryg. Hvorledes vilde en fri Fugl som De forholde sig i et saadant Tilfælde?”

Hvor vil han hen med det? — tænkte Per. Højt sagde han:

„Hvad jeg vilde gøre? Jeg tog mig naturligvis en anden.“

„Meget godt! Men dersom nu ogsaa denne anden skulde vise sig mindre tilfredsstillende — og den Risiko løber man dog straks — hvad saa?”

„Saa tog jeg en tredje, en fjerde, en femte, . . . Herregud, der er jo Kvinder nok i Verden, Hr. Neergaard!”

„Ja, det er sandt! . . . Det er sandt!”

Han vedblev at gentage disse Ord, idet han et Nu lukkede Øjnene, som havde han her fundet selve Verdensgaadens Løsning.

Per gjorde Tegn til at bryde op. Han syntes, Samtalen begyndte at blive lidt for personlig. Det var ogsaa blevet silde. Et Par hastige Bager-vogne havde allerede kørt gennem Gaden og tilkendegivet, at Morgenens stundede til.

Men Neergaard blev nu greben af en pludselig og besynderlig Oprømthed. Han fyldte paany hans Glas og bad ham glemme Tiden.

„Jeg priser mig virkelig lykkelig ved at have gjort Deres Bekendtskab, Hr. Sidenius. De er et ualmindelig friskt og fornøjeligt Menneske. Dersom De ikke vil tage mig det ilde op, kunde jeg have Lyst til at gøre Dem et Forslag.“

Hvad nu? tænkte Per.

Ja, Sagen kunde maaske i første Øjeblik synes ham lidt underlig; men efter hvad han nu kendte